

Hồi 14

Đả vô thường xích quỷ, Đức Kiệt cứu người hoạn nạn
Đôi vòng ngọc Thấu Lục, Lam Y răn kẻ gian tham

Kể chuyện tới đây, Thiết Xích Tử tự rót một ly rượu đầy uống cạn rồi nhìn mọi người.

Lam Y Nữ Hiệp hỏi:

- Từ hồi ở Tiểu Bằng thôn tới nay có chuyện nào tiên sanh gặp y nữa không?

Thiết Xích Tử lắc đầu:

- Không, nhưng bạn tôi có gặp y, kể lại tôi mới hiểu y có yếu điểm ở gáy.

Phàn Thế Hùng hỏi:

- Thế còn ngọn giáo sắt của Lưu Nghị?

- Lẽ cố nhiên tôi để lại Kim gia quán hiện nay hãy còn đó.

Chu Đức Kiệt nói:

- Khi nào qua Võ Dương Sơn tôi sẽ tới bái kiến lệnh đệ Tam Vân mới được.

Thiết Xích Tử niềm nở:

- Các vị sẽ là thượng khách của Trương gia. Gia đệ ít đi xa, nhưng lại ưa thích tiếp đãi hảo hán giang hồ. Các cháu bây giờ cũng lớn cả rồi.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Vợ chồng Trại Lữ Bố vẫn ở Trường Sa?

- Cơ sở bảo tiêu của y lớn lắm. Khắp đất Giang Nam, ai cũng biết tiếng. Cờ họ Hoàng đi tới đâu, bọn bắc đạo cũng phải nể nang. À thế còn việc dò hỏi xem quan sở tại hành động thế nào về vụ Kim Cương Tự, vị nào đảm nhiệm đây? Nên dò hỏi cho đích xác phân minh trước khi ta rời khỏi đất Dương Châu.

Phàn Thế Hùng nói:

- Việc đó xin mặc tôi đảm nhiệm, Nhưng tiên sanh còn lưu lại đây chơi ít ngày đã?

- Vâng, kẻ lẳng tử giang hồ như tôi đi lúc nào cũng được, hiện không có việc chi gấp nhưng cũng chẳng muốn ở đâu quá lâu.

Hạ thái thái bảo anh em họ Phàn:

- Từ hôm tới Dương Châu gặp việc lôi thôi ngay. Trương tiên sanh và nhị vị Chu hiệp đây cũng chưa rảnh thì giờ nhàn du, chi bằng các cháu mời quý vị đi du ngoạn Thanh Dương hồ có hơn không?

Phàn Thế Hùng:

- Cô mẫu không nhắc cháu quên khuấy đi mất. Hôm nọ, Vương lão có nói tới Hải Hồ tửu điểm mới được thành lập tại đó. Quý vị đồng ý không?

Thiết Xích Tử cười lớn:

- Được lắm chứ! Chúng ta tới Dương Châu cũng không ngoài mục đích nhàn du, nhưng...

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Nhưng sao?

Thiết Xích Tử chỉ vào mặt và bộ áo lam lũ của mình:

- Nhưng diện mạo và y phục thế này mà đi theo quý vị thì khó coi quá!...

Lam Y Nữ Hiệp mỉm cười:

- Thiên hạ biết ngay là Quái hiệp chứ sao?

Ai nấy đều tùm tùm cười theo Lam Y.

Hà Thái Phượng nói với mẹ:

- Mẫu thân cho phép con cùng đi nhé!

Hạ thái thái lờm con:

- Đi với biểu huynh, biểu muội và quý vị thì còn gì chắc chắn bằng, nhưng quý vị đây chỉ qua chơi Dương Châu rồi lại đi nơi khác. Nếu bị kẻ lạ chú ý xảy ra chuyện lôi thôi nguy hiểm khi mọi người lên đường rồi thì còn xử sự ra sao?

Hà Thái Phượng cúi đầu nín thính.

Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Thái thái cứ an tâm cho phép Thái Phượng cùng đi. Chúng cháu chú ý, nếu có kẻ theo dò thì sẽ biết ngay. Xin đừng lo.

- Nếu vậy, tôi hoàn toàn tin cậy ở người.

Thái Phượng vốn dĩ chẳng được đi đâu. Nay được phép cùng đi với mọi người thì mừng rỡ ra mặt.

Sáng hôm sau, đầu giờ thìn, trong khi mọi người đang sửa soạn đi chơi thì Vương lão sang chơi hỏi Phàn Thế Hùng:

- Việc Kim Cương Tự đồn đại khắp Dương Châu rồi đó. Quan sở tại đã lập biên bản, cho chôn các xác chết, giả tán bọn phụ nữ bị bắt về quê quán, trao toàn quyền hành động cho Tĩnh Độ hòa thượng sửa sang lại chùa cho được như cũ.

Phàn Thế Hùng hỏi:

- Thúc thúc nghe tin đó ở đâu vậy?

- Một người có tín nhiệm làm việc trong dinh quan sở tại học lại như vậy.

- Quan sở tại Dương Châu tên họ là gì, thúc thúc có biết không?

- Biết chứ một Họ Phùng tên Đình Sơn người Sơn Tây, Thái Nguyên phủ. Từ ngày bổ nhiệm tỉnh này liêm chánh lắm.

Lý quản gia hầu trà.

Wương lão dùng trà xong cáo từ ra về. Phàn Thế Hùng cảm ơn, đưa khách ra tận cửa.

Lúc trở vào thì mọi người đã đông đủ chờ ở nhà khách rồi, trừ có Thiết Xích Tử chưa xuống lầu.

Chu Đức Kiệt nói cợt:

- Trương tiên sanh chậm trễ, có lẽ còn đang trang điểm.

Có tiếng ở ngoài vọng vào:

- Phải rồi, Trương tiên sanh trang điểm xong rồi và xuống đây nè...

Mọi người nhìn ra cửa ngạc nhiên.

Người vừa nói đó là Thiết Xích Tử gọn gàng trong bộ võ phục, tay vắt áo bào dài, râu tóc gọn gàng, sắc mặt đỏ gay như Cầu Nhiêm Công thuở xưa vậy.

Ai nấy đều trầm trồ khen ngợi.

Chu Đức Kiệt nói:

- Thế mà tôi cứ tưởng Quái Kiệt chỉ biết uống rượu thôi chứ không biết trang điểm!

Thiết Xích Tử vuốt bộ râu quai nón:

- Chà! Trước khi đổi dạng hành khất, dễ thường người ta không là Nhất Lang nhà Trương đó hả?

Mọi người ồ lên.

Lam Y Nữ Hiệp lên lầu lấy Thái Dương kiếm, Thất Tinh đao đưa cho Lý quản gia cất đi.

Lý Trung cười:

- Nữ hiệp cẩn thận quá vậy?

Bản tánh tôi vậy. Anh em tôi chừng nào rời hai thứ bảo vật ấy ra thì phải trao cho người thân tín kín đáo giữ gìn mới an tâm.

Lý quản gia lãnh hai võ khí bỏ vào rương trong phòng khách, rồi hỏi anh em Phàn gia:

- Khí giới quý vị đâu, đưa tôi cất đi luôn thể?

Phàn Mộng Liên nói:

- Võ khí của chúng tôi là thứ thường dễ kiếm không đáng kể. Cất làm chi mất công? Hạ Thái Phượng đẹp lòng lấy trong bộ xiêm y mới.

Lam Y Nữ Hiệp nhìn không chớp mắt:

- Tuyệt mỹ! Chẳng như tôi võ biên! Nếu tối là đầu đà bữa trước thì Ngọc mỹ như này chẳng còn về đây nữa!

Mọi người lại cười ồ lên. Hạ Thái Phượng then đỏ mặt. Phàn Thế Hùng nhắc lại câu chuyện về vụ quan sở tại phân phối tại Kim Cương Tự cho anh em Chu gia và Xích Tử nghe.

Ba người cùng hài lòng.

Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Ta ra phố chứ. Gần hay xa?

Phàn Thế Hùng nói:

- Ở hướng Tây. Đi la cà qua các phố ra tới Thanh Dương hồ cũng không bao xa.

Lam Y Nữ Hiệp nhìn Hạ Thái Phượng nói:

- Xa hay gần chúng ta có lo chi! Tôi hỏi vậy vì nghĩ tới đôi chân nhỏ bé của Thái Phượng, e đi đâu không được.

Hạ Thái Phượng thở thê:

- Tôi rán theo, chừng nào đi không được nữa sẽ hay.

Dương Châu thành đất rộng người nhiều, phố xá rộng rãi, nhà cửa khang trang rất xứng danh với một trong những đô thị hữu danh cõi Giang Nam. Sáu người dừng đỉnh đi qua các khu buôn bán nhìn xem hàng hóa. Anh em Phàn gia mua mấy thứ hàng tặng Hạ Thái Phượng.

Phàn Mộng Liên nói:

- Phàn huynh và Phàn tỉ xử như thế ngu muội không dám nhận đâu, gia mẫu thế nào cũng quở.

- Chị em với nhau, thấy hàng đẹp mua tặng, cô mẫu trách cứ sao được. Hiền muội cứ nhận, chừng nào cô mẫu trách mắng, chị sẽ nhận cho.

Hạ Tái Phượng nhùng nhằng chưa kịp đáp thì Lam Y Nữ Hiệp đỡ lời:

- Phàn tiểu thư dạy thế đúng lắm rồi, Hạ muội nên vui lòng mới phải.

Hạ Thái Phượng không dám chối từ nữa, đành nhận vậy.

Lam Y Nữ Hiệp lại nói:

- Tôi cũng muốn mua thứ hàng tặng Phàn tiểu thư để... làm duyên, chẳng hay có ưng cây gấm màu xanh bông trắng trong góc quầy kia không?

Phàn Mộng Liên đỏ mặt:

- Ôi! Chúng ta là bạn đồng hành cả mà sao Chu hiệp lại hành động thế?

Lam Y Nữ Hiệp tắc lưỡi, lắc đầu:

- Vừa trách cứ Thái Phượng chối từ quà biếu, nay chính mình lại lâm vào lỗi ấy. Muốn từ chối tôi chẳng?

Phàn Mộng Liên lặng thinh không dám nói gì nữa.

- Thế nào? Phàn tỉ có ưng hàng và màu sắc ấy không?

- Đẹp lắm. Tôi muốn may bộ võ phục bằng thứ đó.

Lam Y Nữ Hiệp vỗ vai Phàn Mộng Liên nói:

- Có thể chứ lị!

Nói đoạn, nàng bảo người bán hàng lấy sút gấm bông xuống bọc lại, và bảo Chu Đức Kiệt:

- Hiền huynh trả tiền hộ đi.

Đức Kiệt lẳng lặng lấy tiền trả nhà hàng.

Mua mấy thứ hàng xong, năm người vừa ra cửa tiệm thì thấy một người trạc ngoại sáu mươi khăn áo lếch thếch chạy trước, một thanh niên chạy sau. Người nào vẻ mặt cũng hoảng hốt sợ hãi, vừa chạy vừa ngoái lại phía sau như sợ có người đuổi vậy. Chu Đức Kiệt lấy làm lạ liền dang tay chặn hai người lại định hỏi thăm chuyện gì.

Lão trượng thất sắc thở hổn hển, vội chấp tay lạy:

- Xin tha cho tội, tôi không dám đòi nữa đâu...

Ngạc nhiên, Chu Đức Kiệt hỏi:

- Lão trượng nói chi lạ vậy? Tôi có đòi hỏi gì đâu? Vì lẽ gì lão trượng và thanh niên kia chạy như vậy?

Thấy Chu Đức Kiệt lời lẽ ôn tồn, lão trượng mới hoàn hồn, chỉ thanh niên nói:

- Lão họ Kỳ tên Đức người Hạ huyện. Còn đây là con lão tên Kỳ Thái. Hai cha con lão lên Dương Châu, cách đây hơn một tháng có mua mấy thứ cần dùng, không ngờ vào quán trọ, đêm tối bị kẻ đạo tặc nào không rõ lấy hết cả tiền bạc. Không đủ tiền trả quán trọ và lộ phí lại phải tìm tiệm cầm đồ cầm tạm chiếc vòng ngọc thấu lục của tổ tiên để lại lấy mười lượng cho đủ chi dùng rồi sẽ chuộc lại sau.

Hôm qua lão tới Dương Châu ban chiều, chờ sáng nay lên tiệm cầm đồ chuộc chiếc vòng gia bảo đó.

Người quản lý tiệm đưa trả lại chiếc vòng. Trả tiền vốn và lời xong xuôi lão đeo vòng vào tay ra đi. Ra ngoài sáng nhìn kỹ lại lão nhận thấy đây là chiếc vòng giả.

Lão bèn trở vào phân trần phải trái e rằng viên quản lý lầm lẫn với vòng của người khác chẳng.

Không ngờ người này nhứt định nói đây là chiếc vòng mà lão đã đem cầm, ngoài ra không còn vòng ngọc nào khác nữa.

Lão không chịu, Viên quản lý đó cũng nói là lão đòi gian vì cầm thạch thấu lục là thứ đắt tiền, không ai dại gì mà chỉ cầm có mười lượng bạc thôi.

Lão lớn tiếng đòi vòng thiệt, lý luận với y thì y quát tháo đánh đuổi cha con lao và thách đi trình quan.

Bởi vậy lão chạy tới đây định lên phủ đường kiện lấy lại vật gia bảo đó.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Chiếc vòng gia bảo lão trượng có dấu tích gì khác thường không?

- Có chứ! Ngọc xanh thắm, trong suốt, có một vết gân đỏ ở mặt trong. Đáng giá hàng vài trăm lượng, nhưng nó vô giá ở chỗ đã truyền lại trong dòng họ Kỳ được sáu đời nay rồi.

- Tiệm đó ở đâu, tên gì?

Kỳ Đức chỉ tay ra đầu phố:

- Ở chỗ quẹo tay tả kia. Tên tiệm là Bảo Thành.

Từ lúc Chu Đức Kiệt ngăn cha con Kỳ Đức lại thì số người chạy theo xem cũng đứng cả lại xem tình hình biến chuyển thế nào. Chủ tiệm bán tơ lụa vừa rồi cũng đứng tò mò nghe.

Khi nghe tới tiệm cầm đồ Bảo Thành thì y nói với bọn Đức Kiệt:

- Tưởng chi, chớ tôi biết rõ sự tham lam của chủ tiệm ấy lắm. Hễ thấy báu vật là thế nào y cũng tìm cách lừa, dối trá cho kỳ được.

Lam Y Nữ Hiệp hỏi:

- Không có nạn nơnh nào dám trình báo quan cả sao, mà y dám lộng hành như vậy?

Chủ tiệm tơ lụa lắc đầu:

- Chủ Bảo Thành giao du rất rộng, giới nào y cũng quen thuộc hết trình báo cũng chẳng ăn thua. Hơn nữa, trong tiệm có ba tay võ sĩ khỏe mạnh, võ nghệ tinh thông. Hễ có việc chi là khách hàng bị đàn áp ngay, viên quản lý cũng là tay võ đồng, hung ác, tham lam hay đánh người nên người ta đặt trước hiệu Xích Quỷ Vô Thường...

- Y tên họ chi?

- Họ Hồ tên Bảo Tích.

Lam Y Nữ Hiệp nói với Thiết Xích Tử và bọn Phàn gia:

- Có lẽ chúng ta phải bỏ dở cuộc phiếm du này để giúp Kỳ lão trượng lấy lại của gia bảo.

Chủ hàng tơ lụa vội hỏi:

- Ủa! Quý vị định gây sự với tiệm đó sao? Không nên, chúng khỏe lắm.

Lam Y Nữ Hiệp cười, cảm ơn người ấy, rồi bảo Kỳ Đức.

- Lão trượng theo chúng tôi sẽ dẫn đường đi trình quan cho.

Kỳ Đức và Kỳ Thái thấy bọn năm người vẽ mặt hiền lành liền vâng dạ đi theo.

Những người qua đường lò mò đứng lại xem cũng tản đ.

Lam Y Nữ Hiệp nói với anh em họ Phàn:

- Vì con phải giúp cha con Kỳ lão trượng, bọn ta đi đông thế này không tiện, vậy nhị vị nên hộ tống Hạ tiểu thư về nhà trước. Nếu muốn coi việc này ra sao, xin cứ tới tiệm cầm đồ Bảo Thành ở nơi vừa rồi.

Phàn Thế Hùng nghĩ Lam Y Nữ Hiệp hành động phải lẽ, vui vẻ nhận lời ngay:

- Giúp người là việc gấp, chúng ta phiếm du thì lúc nào đi cũng được. Để tôi gọi kiệu đưa Thái Phượng về rồi trở lại đây ngay. Nờn tiện cầm hàng về cho khỏi vướng tay.

Chờ bọn họ Phàn đi khỏi, anh em Chu gia và Thiết Xích Tử bảo Kỳ Đức dẫn tới tiệm Bảo Thành:

- Kỳ lão trượng hay đưa cho tôi mượn chiếc vòng ngọc vừa rồi.

Kỳ Đức tháo vòng đưa cho Lam Y Nữ Hiệp.

Thiết Xích Tử hiểu ý, bèn nói:

- Chu hiệp, cha con Kỳ lão và tôi vô tiệm nước gần đấy trong chừng, ta đi thế này, chúng để ý không tiện.

- Thế thì hay lắm. Phiền tiên sanh ở lại với Kỳ lão trượng. Còn Chu huynh đi với tôi cho có vẻ thiệt hơn...

Thiết Xích Tử chỉ tẩu điểm xê cửa tiệm Bảo Thành, kéo cha con Kỳ Đức cùng vào. Anh em họ Chu vào thẳng tiệm cầm đồ.

Khách hàng vắng, Tiệm Bảo Thành khá rộng lớn... Phía trong quầy, một người trạc ngoài năm mươi tuổi, mắt lơ đãng, sắc mặt tái lợt đang cặm cúi bên sổ sách. Một người khách lực lưỡng, nét mặt hung bạo, ngồi trong chiếc ghế bành kê sát bên tường gần cửa.

Thấy anh em họ Chu vào, người lực lưỡng ngừng đầu nhìn qua rồi lại lơ đãng nhìn thẳng ra đường. Người ngồi trong quầy ngừng tay bút, đứng lên:

- Quý khách cần việc chi?

Nghe giọng nói líu ríu như tiếng chim của y, anh em họ Chu đã phát ghét.

Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Tôi muốn cầm một món đồ lấy tiền xài gấp, mai mốt về qua Dương Châu sẽ chuộc.

Nghe giọng nói Bắc của Lam Y Nữ Hiệp, người kia biết ngay không phải ở đất này nhưng cũng ra vẻ niềm nở hỏi:

- Quý vị từ đâu đến Dương Châu vậy?

- Tôi từ Khai Phong phủ đến thăm bà con ở đây, nhưng họ dọn đi nơi khác rồi, thành thử không đòi được nợ, thiếu tiền xài.

- Tiểu thư định cầm thứ gì?

Chỉ Chu Đức Kiệt, Lam Y Nữ Hiệp đáp:

- Anh tôi muốn cầm viên Hồng Ngọc.

Chu Đức Kiệt lẳng lặng tháo dây đeo cổ ra viên Hồng ngọc lớn bằng ngón tay cho người đó coi.

Viên ngọc đỏ chói, trong vắt đẹp lạ lùng.

Người kia cầm xem nheo mắt ngắm:

- Xin chờ một chút, tôi gọi quản lý ra định đoạt. Chuyên làm sổ sách nên tôi không rành.

Chu Đức Kiệt gật đầu, mỉm cười nhìn người ấy đi vào nhà trong.

Nguyên anh em họ Chu mỗi người có hạt Hồng ngọc đeo ở cổ, giấu dưới nếp áo. Đôi ngọc này quý giá lắm do Chu Đức Văn khi thiếu thời đi bảo tiêu, một hôm cứu được người chuyên môn đi lấy ngọc ở Vạn Kim Sơn tỉnh Cam Túc thoát khỏi tay cường đạo. Người này bèn tặng Chu Đức Văn cặp Hồng ngọc hiếm có này để đền ơn cứu mạng. Tối khi Chu Văn Đức lấy vợ, lấy một hạt ngọc làm sính lễ. Từ đó, hai vợ chồng mỗi người đeo một hạt tới lúc hàn sanh Đức Kiệt và Tú Anh, rất đổi quý báu chiều chuộng, vợ chồng Đức Văn bèn đeo cặp ngọc ấy cho con.

Anh em họ Chu vẫn giữ gìn đôi ngọc kỷ niệm của song thân không hề rời khỏi người. Bởi vậy Chu Đức Kiệt lấy làm lạ khi thấy Chu Tú Anh bảo đưa viên Hồng ngọc vô giá nọ cho người cầm đồ xem. Tuy vậy, Đức Kiệt vẫn chiều ý em, tháo dây đeo đặt hạt Hồng ngọc lên mặt quầy.

Lát sau, một người lực lưỡng mặt đỏ gay, lông mày chổi xể đi ra. Người làm sổ sách theo sau.

Anh em Chu gia nghĩ thâm chắc đây là Xích Quỷ, Vô Thường Hồ Bảo Tích mà người bán tơ lụa ban nãy nói tới.

- Đây là Hồ tiên sanh, trông nom tiệm cầm đồ này, quý khách cứ việc nói chuyện với ông ta.

Nói đoạn, y trở lại chỗ ngồi cũ biên chép như trước.

Hồ Bảo Tích hỏi Chu Đức Kiệt:

- Quý khách muốn cầm bảo vật?

Y vừa nói vừa chăm chú nhìn hai người như muốn dò xét tâm trạng anh em Chu gia qua nét mặt. Y cũng không khỏi ngạc nhiên khi thấy sắc kiêu diễm của Lam Y.

Lam Y biết vậy tỏ vẻ rất tự nhiên.

Chu Đức Kiệt gạt đầu chỉ viên Hồng ngọc trên mặt quây:

- Tôi muốn cầm hạt ngọc này...

- Quý khách muốn cầm bao nhiêu tiền?

Hồ Bảo Tích cầm dây đeo nhắc hạt Hồng ngọc lên coi.

- Tùy tiên sanh đặt giá theo sự đáng giá của hạt ngọc này.

Hồ Bảo Tích lật đi lật lại coi hạt ngọc với cặp mắt sành sỏi:

- Tôi đem vật này vào nhà trong lấy kính soi lại.

Chu Đức Kiệt mỉm cười:

- Nếu cần thì đem kính ra đây. Một người biết... xem ngọc và... thích ngọc tốt như tiên sanh cần chi phải coi nhiều mới biết?

Hồ Bảo Tích trừng mắt nhìn họ Chu:

- Nếu vậy, tôi không muốn cầm hạt ngọc này nữa, quý khách đi nơi khác.

Chu Đức Kiệt lẳng lặng đeo hạt ngọc lên cổ, rồi cài nút áo lại cẩn thận trước cặp mắt dữ tợn của Hồ Bảo Tích.

Người áo đen ngồi bên cửa, vẫn chú ý theo dõi câu chuyện từ nãy, liền lại đầu quây tì tay lên mặt quây nghe và dăm dăm nhìn Chu Đức Kiệt.

Lam Y Nữ Hiệp lấy chiếc vòng ngọc của Kỳ Đức ra để trên quây, hỏi Hồ Bảo Tích:

- Tôi muốn cầm vật này tiên sanh tính bao nhiêu? Đem vào nhà rọi kiến cũng được!

Hồ Bảo Tích nhìn qua chiếc vòng đó, biến sắc, nhưng trấn tĩnh được ngay:

- Chiếc vòng giả này vô giá trị, tiệm này không cầm đâu. Xin cô nương cất đi cho.
Nói đoạn, y nhìn trừng trừng Lam Y.

Lam Y Nữ Hiệp quắc mắt nhìn lại khiến họ Hồ chớp mắt nhìn xuống mặt quây:

- Vòng này bằng ngọc thấu lục chỉ thiếu có gân đỏ nên thành vô giá trị phải không?

Hồ Bảo Tích nhếch mép cười gằn:

- Cô nương tới đây để cần bán hay gây sự? Tới đất Dương Châu này đùa giỡn không được đâu!

Lam Y Nữ Hiệp cố nhịn ra vẻ không hiểu:

- Ủa! Tiên sanh nói chi lạ vậy? Tôi muốn cầm vòng này lấy ba trăm lượng bạc mà!

- Nói trẻ nít nghe cũng không nổi, mấy tiền cũng không đáng hướng chi ba trăm lượng! Xin đi nơi khác cho!

Hồ Bảo Tích phì cười gạt chiếc vòng trên mặt quây sang bên, không ngờ mạnh tay quá, chiếc vòng rớt xuống gạch bể tan ra từng mảnh.

Lam Y Nữ Hiệp nổi giận:

- Làm bể vòng ngọc của ta không thường ba trăm lượng không được đó!

Hồ Bảo Tích cũng nói lớn:

- Được, ta sẽ thưởng cho chiếc vòng như vậy, nhưng phải ra khỏi nơi đây ngay, kéo không xong đâu!

Nói đoạn, y hất hàm cho tên viết sổ...

Hiểu ý, tên này đứng vào nhà trong lát sau cầm chiếc vòng khác ra đặt trên mặt quây.

Hồ Bảo Tích đẩy chiếc vòng đó ra phía Lam Y.

- Vòng thường lại cho đây! Thế là xong, hả?

Lam Y nhìn thấy y hệt chiếc vòng trước, bèn mày ngài xéch ngược, mắng họ Hồ:

- Thế ra tiệm này chuyên môn xài thứ ngọc giả này! Nạt những người già cả lẫn thần thực thà, chớ qua mắt ta sao được!

Tên áo đen đứng tì tay lên mặt quây từ nãy, đứng đĩnh tới gần Lam Y:

- Đây, cô em, khôn hồn thì cầm vòng ra khỏi nơi này, nghe! Bốp!

Vừa nói dứt câu thì chiếc tát trái đã lẹ như chớp đập trúng mặt, khiến y bật hẳn người lên vắn cây thọt vào tường, máu mũi, máu miệng phun ra như suối. Đồng thời, Chu Đức Kiệt với tay qua mặt quây túm ngực áo nhấc bổng Hồ Bảo Tích ra phía ngoài, quật xuống đất, dậm trên lên ngực quát:

- Xích Quỷ Vô Thường chi cái đồ ăn cướp vô dụng này! Chiếc vòng thẩu lục có gân đỏ người đã đánh tráo của Kỳ Đức đâu? Lập tức trả lại ngay kẻo mất mạng bây giờ!

Nói đoạn, Chu Đức Kiệt khế nhận chân dè lên ngực họ Hồ, Hồ Bảo Tích có cảm tưởng như sắp bị cả tảng đá lớn chèn bể ngực, cố ôm cổ chân Đức Kiệt đẩy sang bên mà chẳng nhích được chút nào cả. Trái lại bàn chân càng ấn mạnh khiến Hồ Bảo Tích van lạy rối rít. Giữa lúc ấy thì hai tên vệ sĩ lực lưỡng nữa cầm đoản đao chạy ra, theo sau là tên viết sổ tay cũng cầm chiếc gậy.

Thì ra ngay từ lúc đầu, tên viết sổ đã chạy vào nhà trong gọi vệ sĩ tiếp cứu. Hai tên mới ra, một tên áo xanh, một áo vàng, thấy đồng nghiệp áo đen ôm mặt máu chảy linh láng nằm vật chúi xuống bên tường rên khừ khừ. Còn tên quản lý đang nằm ngửa dưới bàn chân sắt của người lạ, van kêu luôn miệng. Gần đó, một thiếu nữ xinh đẹp đứng gần đó khoanh tay nhếch đôi môi trái tim mỉm cười:

Chúng không ngờ thiếu nữ ấy lại có sức mạnh phi thường! Còn đang phân vân chưa biết nên hành động thế nào thì Lam Y Nữ Hiệp đã co chân nện xuống sàn gạch khiến mấy viên gạch bể nứt như mặt đất rung chuyển.

Tên nào có sức rắn chắc hơn thì cứ vào đây ta coi!

Chúng giật mình, sợ tái người, không ai bảo ai, chùn lại mấy bước.

Trong khi ấy, Chu Đức Kiệt hỏi Hồ Bảo Tích:

- Người có thuận trả lại chiếc vòng ngọc của cha con Kỳ gia không?

- Bẩm có... xin... xin hảo hán... nhấc chân ra cho tôi... đi lấy.

Hồ Bảo Tích vội vã móc túi lấy chùm chìa khóa liệng cho tên viết sổ, rên rĩ bảo lấy vòng ngọc của họ Kỳ.

Lát sau, tên đó mặt mày tái mét cầm một cái hộp nhỏ đựng vòng ra, run rẩy không dám lại gần.

Lam Y quát:

- Mau! Đưa đây!

Tên họ giật nảy người lên, vội vàng khúm núm hai tay đưa hộp đựng cho Lam Y. Nàng đón lấy mở ra coi thấy chiếc vòng thấu lục quả xứng danh bảo vật, trong xanh như lá mạ sẫm màu, phía trong có một đường gân đỏ như tiết. Nàng bảo tên đó:

- Mi sang tiệm nước kể cửa mời họ Kỳ tới đây.

Nhưng, ngoài cửa tiệm cầm đồ người đứng xem đã vòng trong vòng ngoài chặt ních. Thiết Xích Tử đã rõ đám người dẫn cha con họ Kỳ vào...

Lam Y Nữ Hiệp đưa chiếc vòng cho Kỳ lão:

- Đây, lão trượng thử coi xem có phải vòng thiết hay lại giả nữa.

Kỳ Đức lật đi lật lại soi ra cửa sáng nhận xét:

- Đúng chiếc vòng của lão rồi, xin nhị vị tha mạng cho họ.

Lúc bấy giờ Chu Đức Kiệt mới buông chúng ra. Hồ Bảo Tích lồm cồm đứng lên, xấu hổ với đám đông người Dương Châu đứng coi. Nhơn dịp ấy, Thiết Xích Tử đã giải thích cho mọi người nghe câu chuyện bọn gian thương tiệm Bảo Thành đánh tráo chiếc vòng họ Kỳ. Ai nấy đều xôn xao phỉ báng bọn gian lận.

Lam Y Nữ Hiệp nhìn ra thấy người bán tơ lụa cũng có mặt tại chỗ, đang huyền thoại nói những chuyện gì không rõ...

Thiết Xích Tử nói:

- Thôi, ta về chứ?

Nói đoạn dắt cha con Kỳ Đức ra cửa trước.

Chu Đức Kiệt bảo Hồ Bảo Tích:

- Nếu nghe tiếng nhà người gian lận bất cứ ai một lần nữa, ta sẽ trở lại lấy đầu nghe.

Đám đông người rẽ ra nhường lối cho bọn Chu Đức Kiệt đi...

Qua được mấy phố, Chu Đức Kiệt nói với cha con họ Kỳ:

- Chúng ta chia tay. Lão trượng nên về Hạ huyện ngay. Chuyến sau có tới Dương Châu, cũng chẳng nên qua lại khu vực tiệm này e bọn tiểu nhơn hãm hại báo thù.

Cha con họ Kỳ vâng dạ, cảm ơn, nhưng bọn ba người đã đi biến lẫn vào đám đông mất hút rồi.

Trên đường về Chiêu Dương lộ, bọn Chu Đức Kiệt gặp Phàn Thế Hùng đang tất tưởi đi ra lối tiệm Bảo Thành.

- Câu chuyện dần xếp xong rồi sao? Tôi định đi đón đây.

Chu Đức Kiệt nói:

- Ta về nhà đi. Xong việc rồi. Bữa nay trễ quá, mai sẽ du ngoạn Thanh Dương Hồ.

Về tới nhà, Phàn Mộng Liên và Hạ Thái Phượng xúm lại hỏi chuyện.

Lam Y Nữ Hiệp kể việc lấy lại chiếc vòng thấu lục của cha con Kỳ Đức cho nghe. Phàn Mộng Liên lấy làm thích thú.

- o O o -